

Передплата

за «РУСЛАНА» вносять:
в Австрії:
за цілий рік . . . 30 кор
за пів року . . . 10 кор
за чверть року . . . 5 кор
за місяць . . . 1-70 кор

За границею.
за цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
за пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш мидости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділь і руских свят в 5½ год. пополуночі.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. п. Домбровського (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламні неопечатаві вілні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Парламентарна тишина.

(X) Обидва законодатні тіла перед і за Литавою відронені, настала тепер парламентарна тишина а також і в державних справах нічого тепер не почне ся нового. Цісар переселив ся на літній побут до Ішлю і бажає на старі роки хоч літом відпочати, тимто при всіх невідрадних відносинах в монархії протягом літа не будуть обосторонні правительства нічого починати. Недавно був в Ішлю угорський міністер-президент Феєрварі, одначе єго подорож не мала ніякої иншої ціли, як звістити монарха про сучасні справи.

Минувшого четверга був знов в Ішлю на послуханю у цісаря міністер-президент Гавч, а се послуханє звернуло загальну бачність політичних кругів, бо тривало незвичайно довго, півтретя години. Але й се як звіщають, не мало иншої ціли, як подати монарсі звіт про сучасне положенє політичне і про державні справи австрійські. Міністер-президент Гавч виїздить тепер до Карльсбаду, де буде до половини серпня, а після повороту бар. Гавча з Карльсбаду виїздить цісар на маневри, отже із всего того можна впевнитися, що політична тишина тривати ме на певно до кінця серпня і перших днів вересня. Наколи угорські відносини уложили ся так, що Австрія малаб тоді також сказати своє слово, то в такім случаю державна рада булаб скликана 11. вересня. Колиж обставини будуть розвивати ся правильно, то державна рада зібралаб ся аж з початку листопада.

Так само можна сподівати ся, що й в Угорщині політична тишина тривати ме

через літо і певно не будуть робити нових заходів в тім роді, як обіцянки предкладає Феєрварім угорській коаліції, бо вже двічі виявило ся, що се безцільно, щоби непопулярні люди робили популярні уступки. Приклад Тіси з артилерією гонведів і Феєрварого з малярською мовою в полковій коменді і в школах доволі поучний.

Як уложать ся відносини парламентарні в австрійській радї державній в осени, не можна ще на певно знати. Протягом літної сесії пересвідчив ся бар. Гавч, що гадка про спарляментаризованє міністерства не дасть ся так легко перевести, як спершу здавало ся і після всякої імовірности міністер-президент вдоволить ся тим, що правительство буде мати провізоричну ціху. Досвід, який правительство мало в Дершаттській комісії, певно затямить собі добре бар. Гавч і не схоче доводити до ще більшого роздратованя Німців, котрі злякали ся нового залізного перстєня правди. Так як доси уложили ся відносини політичні і парламентарні, то не можна заманювати ся на будучину вельми рожевими надїями, але нема також ніяких причин до зневіри.

До тепер може міністер-президент говорити про щастє, бо дійсно повело ся єму, очевидно під впливом всяких обставин, про котрі ми недавно навели, обговорюючи закінченє літної сесії, досягнути важні успіхи.

Обструкція з посольської палати уступила, ухвалено рефундацію касових засобів і тим поправлено фінансову спромогу держави, ухвалено цлову тарифу і торговий закон з Німеччиною, бюджетову провізорично на цілий рік, що можна вважати скороченою ухвалою бюджету, а також кре-

дит на дальші будови альпейських залізниць. Все те повело ся бар. Гавчови мимо довгої єго недуги, котра спричинила була певну застою в політичних справах. Удало ся усмирити Чехів обіцянокою університету, польске коло виглядами на удержавленє північної залізници і будову каналів аж по Краків, Німців і Словінців дальшою будовою альпейських залізниць, а Італійців надїєю на полагоду їх університетської справи а осени. Певно, що сими обіцянками зятягнуло правительство великі зобовязаня, а чи буде оно мати спромогу все те перевести, покаже ся в недалекій будучині. Лише домаганя руского клубу остануть після всякої імовірности теоретичними, позаяк 8 голосів не входить в рахубу, а знова Словінці осягнули бодай успіхи що до будови альпейських залізниць і приреченє правничого виділу лише завдяки тому, що Славянський Союз розпоряджає поважнішим числом голосів і може рішати при різних комбінаціях.

Як уложать ся відносини залитавські, що стане ся з австро-угорскою угодою, годї тепер ще предвидіти. Австрійске правительство раде, що має торговий договір з Німеччиною, а тепер предложено домаганя иншим заграничним державам що до дальших договорів. Треба буде погодити ся з тим, що з Росією і Балканськими державами провізорично будуть продовжені дотеперішні договори, бо нема вигляду, щоби до 1. марца 1905 можна було перемогти всі трудности, які насувають ся при тих переговорах, а особливо з Румунією.

З послухань обидвох міністрів-президентів в Ішлю можна отже бачити, що протягом літа нічого важного не буде по-

(Сильвестер Ярчевский.

„Madame sans gêne“.

Образець по настрою).

Нині я був неспокойний: родинні невдачі — там далеко в малім провінціоноальнім місті — гризли, їли мою грудь, сушили мисль.

Староболгарска граматика не хотїла лїзти в мозок, читанє не вбивало смутних дум.

Я виїшов погуляти на свіжий воздух, коли він у Відни може взагалі звати ся свіжим. На Леопольштадт звертаю, де долїтають до мойого слуху німецькі слова з таким наголосом, з таким виговором, що його позавидувати може перший-ліпший єврей моєї тіснійшої вітчизни. Здасть ся мені, що я в Бродах, в Галачині — отже трохи межи своїми. Тільки — тільки озираюсь, чи не побачу сумного, заклопотаного лица мужика або стуманїлих очий бідака-маломіщанина.

Ось і Пратер... „Tristium Vindobona“ забавляє ся, як вмїє і може. Будна днина, а до того й студена, вечір мрачний, вогкий — не богато тут публики „добірнійшої“. Але синів Марса і дам від жидівських бахорів тай ще пнших дам ріжного званя і „без занятя“ — велика сила.

Карузелї працюють, їх на-ворні оркестри (звичайні катаринки і великі самограючі органи) вигривають фальшиво всілякі віденські куплєти, що силою гургану ширять ся звичайно по

наддунайській столиці, співають ся біднійшою, робучою верствою і пнями панками — а по якїмсь часі тихнуть, гинуть і вяне вінець слави на чолах їх творців...

З моєю вірною товаришкою — грубою палицею — се домашній плід свідощтво нашого промислу! — ступаю з моїми тяжкими думами. Дальше і дальше... Там, де не сягає гамір ні свїтло влізливих ліхтарень... Там, де чорна — тазмнична — відражаюча пїтьма, що падає страхом на веселі міщухів. Чорна вона, як мисля тих, що єї шукають і в нїй обертають ся; страшица, як їх ремесло... Вона чиста й — кривава... Я єї шукаю нині, може достройть ся до мойого смутку... І з нею мені добре... Та не довго... ще хвиля... хвилинка і остогидла мені тота пекельна темнота... Нині порожнєча в нїй витає. Моя мисль не заповнює єї нині марами, що стрясли би моєю істотою...

Вертаю до свїтла, пискливої і фальшивої музики, до сірої товни, до руху, життя, великоміського гонєня за кунними ідеалами...

Вже пізна година. Треба летїти додів, бо внакше виросте у сторожких претенсїях, а се за тяжку на мою слабу (звичайно руску) кишеню.

Вертаю. Таки то не даром Господь прилїпив в часі сотворєня чоловіка ноги! Яке добро: наш брат погуляв і витряє потрохи смутку, розсівав по віденським каміням. Ну, тай Пратер також на щось придав ся: карузелї і фальшива музика і вояки і „дама“ і — все...

Ага! От, старий знакомий пригадав ся! Він

мене, сердега, давнійше так часто відвідував, тепер рідше і не з такою сердечностю. Але все не опускає, все таки причвалав він — бодай його! — голод...

Нині маю чим повитати його — в кармані дзвонить пару шелюгів. Вступаю до мого склепаря. (Він не на правду „мій“, тільки в мойому сусїдстві — най ніхто не думає хибно!) Склепар витає, як за добрих днів (значить, по першїм!) Але я спішу ся. — Дайте мені!... О Господи! о святий Николе і мій ангєле оікумене! От і солодка, сердєчна і така многобалакуча красна (акт чємности зглядом дам!) половина мойого склепаря. — А як маєте ся, Herr Doctor? — повідає. — А що там нового чувати?... а чи чули про убиство на третій улиці від нас?... А дівчина з другої каменїці — Анна — тота біла — румяна — що то все до вас сьміяла ся — ну, тота товстєнька — ну, вважаєте, вона отруїла ся і то чим отруїла ся — згадайте — сірничками. Так є — головками від сірників. А якже!

Стою як на шпильках, слухаю побожно, многотерпеливо... Чи ще десята не бє?... Ні я-кось — дай їй Боже здоровлє! — не бє, має милосердє... Прецінь раз дістав цукор, сир і ковбасу (карман мав нині важний голос!) і дуже низько поклоняючи ся, утікаю зі склепу. За мною гонить високий дишкант склепарки, переслідувє прощанєм: gute Nacht! Adieu! Empfehle mich!.. Вже не чути єї! А то — борони боже! — залюбила ся в мені баба, чи що?..

чинати ся в політичних і парламентарних справах, що весь той час тривати ме тишина.

Зобласти політичного руху в Росії.

Теперішній безнастанно зростаючий реформацийний рух в Росії характеризують „Новості“ під територіяльним зглядом ось як:

З найспильнішим его виразом стрічаємо ся на західних окраїнах. Фінляндія і Польща зносять ся понад ним так високо, як верхи Ельборус і Казбек понад гребенем кавказким краєм. В області корінної Росії(?) на чолі руху стоїть Полудне, а туж побіч него надволжанська область. А послідне місце в сїм центрі займає центр Росії. В рахунок не входять тутка обі столиці держави, які зовсім не віддають територіяльних прикмет а радше вираз думок і учутя цілого народа.

Всякий достереже легко, що територіяльний характер суспільного руху не є ділом припадку. Першєнство в нїм цілої західної половини держави — є вислідом получения там високої культури з поступовими формами давнішого політичного устрою і борбою за національні права. На Кавказі ще є сьвіжою пам'ять давньої політичної незалежності а надто глибокими є рани задавані систематично національному самолюбію строгою, безглядною русификаційною політикою. Кавказкий рух отвиряє нам очи на еще одну прикмету того краю, що кавказкий верховинець є далеко більше сконсолідований, підприємчивий і самосвідомий, чим корінне російське населенє. Можна навіть здобути ся на відвагу пророкованя, що Кавказ дочекає ся небавом знатних політичних перемін в кориснім напрямі для его свободолюбія.

Чи маємо тут толкувати, — ведуть дальше „Новості“ — чому полудне Росії і Надволжанський край знатно випередили вичерпуючий ся центр в Росії? Там ішли засобні енергією кольонізатори, право підданства ніколи там не запустило надто глибоких коренів; великі області землі запевнили міському населеню матеріяльний добробут. Додаймо до сего близькість Чорного і Азовского моря, цілу сїть сплавник рік, що впадають до сих морий, тепле добродійне підсонє полудня і корисні услія для торговельної і промислової діяльності над Волгою, а будемо мали всі прерогативи сих окраїн з огляду на розвій індивідуальності і горожанського почутя.

А убогий центр держави — се жертвенний козел російської, многострасної історії. Всьо, що було ліпшого, утікало звідси на окраїни або до столиць держави. Нігде з такою силою не воділо ані право підданства, ані адміністраційна самоволя, як в центральних губерніях; давила також селянське населенє і нівелююча інди-

відуальність російська громади; природні і географічні услія не сприяли тоговельно-промислової підприємчивості, густота населеня довела селян до малоземельності і надвичайного піднесеня державних чиншів, знатно перевисшаючих всі повинности, які давнійше тяжіли на мужику супротив поміщика. В додатку і фискальний гнет з особлившою силою витискав всі соки як раз з нещасного центра держави. Отже зубожів не тільки матеріяльно але і духово. Навіть сама шляхта відзначала ся там реакційними аспіраціями і жила надією на різні правительственні ласки.

Помежи столицями пальму першєнства — як належало ся сподівати — держить Москва. Бюрократичні інституції Петербурга втягають в себе і оголочують з самостійності всі ліпші живла столиці, коли Москва зі своїми капіталами і могутною приватною ініціативою витворювала відповідний ґрунт для збільшеня числа незалежних осіб.

На всякий спосіб — кінчать орган Нотовича — суспільний рух розливає ся ширше і ширше, а небавом залде цілий простор Росії. А нові правительства повинні доложити великих старань, щоби оживити і відродити ті часті вітчизни, яких найбільше доля покривдила.

Конфлікт на Угорщині.

Президент угорських міністрів, бар. Феєрварі, видав, як звісно, обіжник до муніципій і комітатів, в якім перестерігає перед наслідками пасивного опору що до податків і рекрута. Іменно ухвалили угорські муніципії і комітати, що будуть приймати податки від тих, що схотять їх платити, але не будуть їх доручувати правительству, яко неконституційному; так само що до рекрута ухвалено пасивний опір. Отже теперішнє розпорядженє президента кабінету викликало чималу бурю в угорській прасі, а виконуючий комітет коаліції зібрав ся на нараду, щоби заняти становиско супроти обіжника.

На тім засіданю виконуючого комітету коаліції впало вперше слово, яке хоть дехто неравмав на устах для означеня безоглядних махінацій угорської опозиції, то всеж таки оминано, щоби задержати бодай позори легальності і доброї волі. Коли іменно один з бесідників запропонував, щоби правительство виконанєм погрози, заключеної в обіжнику президента міністрів не вганяло край до революції, підняв голос ґр. Ціхи і заявив, що се вже рівнодушнє, бо край і так вже находиться ся серед революції і є на все приготований.

При тім всім угорські політики покликують ся на легальність своєї — революції. Сю анархію, яка тепер запанувала через здержанє податків і рекрута убрали в свиту свого державного права. Бож ніхто вищий, тільки парламент ухвалив відмовленє податку і рекрута. Такий

автономічний страйк против державної адміністрації — се угорський винахід. Тим самим відкрили Мадяри також спосіб найдешевшого патріотизму: сей любить тепер на Угорщині свій край і нарід, хто не платить податку і не відбуває військової служби, а кождий вищий є зрадником народа.

З конфлікту межи Короною а народом перемінли ся борба на конфлікт межи центральним правительством а адміністрацією держави; в обструкції в соїмі перейшла обструкція до адміністрації. Що при тім мусить вкінці стати державна машина, се не улягає квестиї, як і те, що вістре такої борби звертає ся остаточно против самого угорского народа.

НОВИНКИ.

— **Календар.** Ві второк: руско-кат.: Кирила і Методія; римо-кат.: Симеона з Лици. — В середу: руско-кат.: Атаназія; римо-кат.: Вінкентія з Пав.

— **Відозва від Виділу тов-а „Вакаційних Осель“ у Львові.** Позаяк в сїм році зголозило ся двацять і кілька дівчат на оселю до Милованя, а Товариство не має вже ніяких фондів, бо зібрані гроші видало на закупно інвентаря, звертає ся Виділ до Русинів, приятелів бідної молодіжи, щоби прислали як найбільше жертв на руки п. Ольги Барвінської, ул. Собіщина 5, які призначить ся на удержанє дівчат через вакації в сїм році. Дівчата виїжджають в суботу рано, се є 22. с. м.

— **В Рісній рускій коло Львова** відбули ся перед тижнем загальні збори пожарного „Сокола“ і „Читальні Просьвіти“, котра довгі літа вступвала лише на папери. Нові виділи обох товариств, зложені з людей молодих і метких, дають запорукку гарного розвитку товариств. Для зєднаня членів рісненський „Соціл“ устроїв вчера забаву з музикою, що було новостію в Рісній і яко новість стрітило ся з загальним вдоволенєм. З позамісєвих прибули до Рісни рускої паньство Рибчакі з Домажира і трех делегатів львівського „Сокола“, а надто відділ Соколів з Козич. Дай Воже, щоби оба рісненські товариства дожили такого гарного розцвітту, який осягнули Читальні і „Соколи“ в сусідних селах Зелеві, Козичах і Домажири (що становлять одну парохію) завдяки невєслучій праці о. Рибчакі і его двох донечок. c—k.

— **V. загальне віче католиків цілої Австрії** відбуде ся у Відні від дня 18. до 21. падолиста с. р.

— **Послідний репертуар руского театру в Чорткові.** (Саля власна на Вигнанці коло церкви. Початок представлень о 8. вечером): Ві второк 18. VII. „Катерина“ народна опера в 3 діях Аркаса. (Бенефіс артистів). В четвер 20. VII. „Діти Ванюшина“ сензаційна штука в 5 діях С. Найленова, в перекладі Й. Стадника. В суботу 22. VII. „Урїєль Акоста“ трагедия в 4 діях Гіцкова, в перекладі Л. Лопатинського. В неділю 23. VII. „Вихованець“ народна комедия зі співами і танцями в 3 діях Янчука. Ві второк 25. VII. „Сватання на Гончарівці“ народна оперетка в 3 діях ґр. Квітки. В середу 26. VII. передпосліднє представленє: „Продана на-

В кабінеті споруджую чай. Сїдає до читаня фейлетона „Буковини“ і стараю ся вислати божі дари в призначенє місце... Як то прїємно мати — коли треба — у себе ковбасу і сир і цукор і чай! Отже на першім пляні ковбаса. Розвиваю папір, що обтулив єї принадний вид... Ого! На папері образ! Женщина в богатім платю... Якесь знакове лице... Де я єї бачив?... Хто вона?...

Під образом підпис: «Олена Х... яко Madame sans gene...»

Так, знаю єї тепер... Приглядаю ся єї лицю. Так — ті пристрасні черти лица, сей кокетний погляд артистки знаний мені не тільки з театральної дошки, але й з купецких вистав. Тут бачив я єї в усяких уборах, в усяких ложах. Фотографи, рисівники, малярі заробили за неї, за єї гарну постать не мало гроша... Але не все лише від неї...

Добре єї знаю, тоту артистку з божої ласки...

На гадці снує ся істория єї життя, яку вичитав в літературно-артистичній часописи, а далі й почув у столиці.

В місяци, в котрім замовкає соловейко — в пору кохання і горяча — уродила ся вона в малім німецькім місті. В пятнайцятій весні свого життя вже була на сцені, незабаром збира-

ла богаті лаври і — золото від дирекцій театрів, від почитателів єї таланту і красоти.

Грала ролі веселих — наївних коханок. З перед свїтла кінкетів перенєсла єю ролю і в своє житє. Знала єї добре. Вистудіювала.

Любили ся в ній великі люди суспільної ґієрархії, на голові деякого з них блищала корона.

Насичена славою в своїй вітчизні — приїхала шукати триумфів над сийїм Дунаєм.

Знайшла їх і приступом здобула собі серця вибагливої публяки.

Своє серце віддала — кому ж би? Хто зрозуміє артиста скорше, як не самаж артистична душа?

Віддала серце і руку товаришови в сьвятині Мельпомени.

Перед Богом, перед свїтом стала єго дружиною. Перед вїттарем власних сердець присягли на вічну любов. Обоє присягли...

І ніхто не сьвів розірвати ланцухів, що їх вязали. Ніхто!...

Чи вона не знала, що в єї серцю мешкає лихий демон пихи, охоти присьвічуваня блеском дорогих алмазів, вуж-сатана, що виганяє прародичів з раю?...

Прикро стало їй, що неначе відчужили ся

поклонники, хоть они все були. Але вони не слали богатих дарів, вони не сипали підлесних слів, не приближували ся до єї будуару, не слали Амора до неї від себе в залицянки...

Спокійне житє — брак блеску — брак любовних авантур — заказаних овочів — пустка!

Отже треба самій притягнути когось... Силоміць — коштом спокою власного серця, коштом своєї слави і його — мужа слави і — власним стыдом. Побіда! Побіда!... Блеск, богатство — все те мусить прийти, вона сего хоче...

Зловила в свої сїти жида — хоровитого, нелюбленого у сфері, до якої належав, але богатого банкира, що трясє біржами, титулованого, декорованого заслужено й незаслужено...

Прекрасні коні, блискучі повозки, послуга в ліберії, підплачені дитирамби в пресі — все те й...

Заплатила їх власним стыдом, прелестями і частем серця, що для неї било...

Набаб посів усе, його низьким ногам і чваньковатій вдачі було сего треба...

А там біль — зломанє шастє і — прозаїчний ковец сумної історії — розвід...

Про тоту історію знає свїт, та своїм звичаєм мовчить, а коли й воркне, то се ні трохи не мішає великоміскої ідилії щасливої пари ко-

речена» опера в 3 діях Сметани. В четвер 27. VII. пращальне представлено: „Дзвін людей у церкву скликає а сам у ній не буває“ конкурсна комедія 4 діях Яновської.

— **Осторога перед Бразилією.** Австро-угорський консулянт в Ріо де Жанейро оголошує, що до Парани приїдуть з Галичини багато осіб переважно з кругів учительських, студентів університету, інженерів і т. д. та вивідають, що поїхали за намовою якогось Каминського, котрий обіцявав їм поміч бразилійського правительства. Консулянт остерегає проте всіх перед виїздом до Бразилії, бо тамашне правительство не дає ніякої матеріальної помочі.

— **Пожарний курс** в тов-і «Сокіл» в Заставчи коло Завалова — як нам пишуть — відбувся на днях 9, 10. і 11. с. м. На курс вислав львівський „Сокіл“ свого делегата д-ра Г-ча. Курс відбувався в неділю по полудні аж до пізної ночі а в понеділок і вівторок ранками і ночами. Достойною подиву є сеєя витривалість, з якою брався до роботи наш брат-селянин по цілоденним тяжким труді. Як радо витав він своїх людей, котрі приносять йому щирість та добру думку. Серце радувалося дивлячись на ту дітвору, на тих будучих горожан, які вкучі бавилися різними грами. А наше учительство так мало звертає уваги на діточи забави, хоч вийшов і гарний підручник для них „Гри і забаву“ зладжений І. Боберским (ціна 10 с.). А старші залагли голоку та иридвляли ся. В розмові зі старшими нераз дає мені почути такі слова: «коби до нас дехто частіше заглянув та привіс нам щось нового». Так. Сама фраза: «ідім в народ!» не принесе хісна; — діла а не слова! — *Іван Кулішів.*

— **На сегоріччу висилку дітви до Милозана** на вакаційну оселю надіслали отсі ВП. Добродії (в коронах) зі Львова: Олекса Лукіянович 1, др. Вол. Коцовський 10, др. Кобринський 4, о. Давидович зі складки в Успенській церкві 10 42, о. Тупиць зі складки в св. Юрі 25 32, протоігуменат оо. Василян 20, зі складки в церкві св. Онуфрія 22 72, «Дністер» 100, Краєвий Союз кредит. 50, Тов-о ім. Шевченка 50, Тов-о «Промисла» 25, Тов-о урядників і священників 10, дохід з фестину 25, Ал. Дорожинська зі складки в Криничі 28 (на се зложили М. Левинська з Потур, М. Лісковацька зі Львова, А. Дорожинська зі Львова, о. Білецький з Пацикова по 5, Вакулинська з Русова, Ст. Онуферкова зі Скалата, Зоя Стельмахівна з Загіречка, Ольга Мисович з Галича по 2), др. Мерван з Угорщини, Вол. Левицький з Винник, о. Бакович з Лисинич по 2, О. Ярема з Перемишля 10; разом 397 46 К; доси зложено 868 12 К. За сї щедрі датки складає Товариство щирю подяку. — *Ольга Барвіньська.*

— **На Оселю вакаційну** (фонд зелізняк) зволіли зложити (в коронах) отсі ВП. Добродії. Др. Я. Окуневський з Полі 5, Тов-о Пр. Діви 10. Зі складок надіслали зі Львова М. Ігнатівна 20, І. Будзиновська 2, разом 37 К. Доси зложено 1952 К 36 с.

— **Виділі Філії Руского Товариства педагогічного в Коломиї** розписує отсим конкурс на прийняття питомців до бурси Товариства на рік шкільний 1905/6. Услови прийняття: 1) Батько (опікун) мусить бути членом Руского Товариства педагогічного. (Річна вкладка 1 К). 2) Кождий питомець мусить бути зовсім здоровий, що потвердять оглядини лікарські з початком шкільного року. 3) Виділі прийме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи в науці дають повну за поруку, що они вивчать ся на пожиточних членів суспільности. Першеньство мають ученики

ханців... А вона тепер славлена «Madame sans gêne»!

Нинішня ковбаса мені не смакує. Тьфу! Мав же би мій жолудок так нагло зіпсувати ся? Я син народа, що має здорові, струсині жолудки!...

Химерна думка!... Тота ковбаса зі звиряти — ніхто не заперечить. Ми її споживаємо, не чуючи відризи ні жалю... Звиря!... Чаж тотя звиряна богато ріжнилася від тієї красної — блискучої — усміхненої ляльки?...

Очайдушна думка! Грішна тотя уперта думка!...

А прецінь ова, тотя животино, догоджувала своїм інстинктам так, як могла і о скілько могла. А тепер нам служить — мясом...

А тотя красна — усміхнена — не служить собі і — собою?...

Ні, се несмачні помисли — дикі — недали — грубі... Їм... Але ковбаса таки не смакує...

Відень, 21. IX. 1899.

відзначаючи. 4) Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену о плату з гори; з тої причини, що куплена на бурсу хата обтяжена довгами, з котрих майже третю часть треба сплатити в протягу 2 до 3 літ, виносить доплата в році шкільнім 1905/6 найменше 16 К місячно. 5) Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лікаря, пране і купіль в сумі 5 К.

До подання о прийняття долучити треба: 1) Свідодство шкільне петента з послідного півроку. 2) Декларацию, в котрій батько (опікун) ученика зобов'язує виразно умовлену суму за поміщене сына в бурсі кожного місяця точно з гори платити. 3) Свідодство убожества.

Кождий прийнятий питомець має заосмотрити ся у 6 пар біля, 4 простирала, 2 пошевки, 12 хустинок, 6 пар скарписок, 4 ручники, сінник, подушку, ковдру і коцик до накривання, порядне одіне, плащ і дві пари обуви. Кожда штука біля має бути виразно назначена повним назвиском питомця. При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед зарядом, що все в порядку, може виставити ся на неприняття в послідній хвили. Всі питомці обов'язані по змові користати з наук співу, рисунків і гімнастики. Питомцям буде вільно мати поза бурсою лише у вількових случаях лекції за дозволом заряду. Подання треба вносити на адресу голови Філії Руского Товариства педагог. в Коломиї, ул. Собського ч. 64, найдальше до дня 10. серпня 1905 р. Всі питомці мають опять внести подання.

За Виділі Товариства: Філія Руского Товариства педагогічного в Коломиї: — *Прокіп Мостович*, голова. *Корнело Пасацький* секретар.

— **Вислід конкурсу на афіш.** Дирекция Товариства для розвою рускої штуки у Львові подає до загальної відомости, що відповідно до розписаного конкурсу на рекламний афіш товариства, комісія знатоків, в склад котрої входили архітект п. В. Нагірний і артисти пп. І. Труш і А. Скруток признала за красне і артистичне виконане проєктів першу нагороду в квоті 50 К п. Йосифови Куриласови, артистови в Кракові і третю нагороду (лист похвальний) п. Антонови Манастирскому, артистови у Львові.

— **Дрібні вісти.** Декалами політехнічної школи у Львові на шк. роки 1905/6 і 1906/7 вибрали: проф. др. Стан. Кемпінський на виділі інженерії, проф. Едгар Ковач на виділі будівництва і проф. Виктор Синевский на виділі технічної хемії. — В ночі на 15. с. м. застрілив ся в Перемішлі Глембоцький, ученик IV. кл. тамашної рускої гімназії. Причина: лихе свідодство.

Всячина.

— **Шануймо самі себе!** Під сям заголовком містить червоцєцька «Руска Рада» статейку, яку уважаємо за відповідну повторити, хоч про подібні відносини писано у нас нераз. Ось що там читаємо:

Кілько то писало ся по наших книжках й газетах, кілько то наговорало ся по всьляких вічах, по чатальнях тай поміж собою, щоби ми шанували самі себе, то і нас шанувати муть — а однак усю надармо.

Послухайте, що я вам розповідю. Іду я в дни св. Петра і Павла до соборної церкви в Чернівцях на богослужєня, дивлю ся — і очам своїм не можу дати віри.

Перед церквою стоїть поліцай в службі а якийсь старший уже селянин, йдучи до церкви, кланяє єму в пояс, здіймає капелюх із голови і... цілує єго (т. є поліцаєя) в руку.

По мені аж мороз переїшов. Що се може значити, — думаю. Поліцай ще молодий, селянин сей міг би бути єго батьком, а він єго цілує в руку, як якого великого свого добродія. Зацікавлений приступаю я до єго поліцаєя і питаю ся єго, чого хотів від него той селянин.

«Та нічого, — відповів він, — Тільки питає ся, чи вже зачало ся богослужєня».

— А за що він вас цілує в руку? — питаюсь.

«Або я знаю? — відповів. — «Та то наші мужики все так роблять. Чоловік нераз навіть обігнати ся не може».

— Зле — думаю.

По богослужєню, жду я перед церквою та глядаю того селянина. Дивлюсь добре між людей тай таки найшов єго.

— Добрий день, батьку! — кажу.

«Добрий день!»

— А що, гарне богослужєня? питаю, розпочинаючи розмову.

«Та гарне. Церква красна, велика, багато панотців та й сам владика є. Біда лише, що по волоскі правлять, а то чоловік нічого не розуміє».

Ідемо так разом а мій товариш говорить та все держить капелюх у руді.

— Чоловіче! — кажу. — Чому капелюх не зложите на голову? Таж ви тепер не в церкві, а на улиці.

«Та то не випадєє, прошу пана».

— Чомуж не випадєє?

«Бо то, прошу пана, я простий мужик...»

Мене так і злість вхопила.

— Чоловіче, чи ви не маєте розуму, чи що?! Таж я такий сам чоловік як і ви, зліплений з тої самої землі що й ви, то само сонце сьвітить надімною що і над вами. Ріжниця тільки в тім, що ви може о пару років старші від мене. А що я маю на собі сурдут, а ви сердак, так щож у тім? Заложите сейчас капелюх на голову а то будуть люди сьміяти ся з вас. Або і то: Ідете до церкви, побачили поліцаєя зі «штернами» на ковнірі, так зараз у пояс єму кланяєте ся і цілуєте в руку... Чи то красно? Таже — як би вже на таке пішло — то він вас повинен цілувати в руку, бо він з тих податків, що ви і другі платите, живе, тай до того є о половину молодший від вас. Шануйте хоч свої старі літа!

Чи єму тоє що помогло — не знаю.

Подивіть сь, люди, часом десь у який уряд. Щож там побачите? Десь у коритари чи у сінях або на подвірю, побачите богато наших селян, як ждуть на якогось урядника, чи на свою справу, з відкритими головами, в літі чи в зимі — все одно; кождому хто лише в сурдуті, кланяють ся: урядників, возьних, жандармів і поліцаєїв, хто лише є р мундурі, цілують по руках — як ті малі діти...

Був я і в Німеччині, був у Чехії та на Угорщині, а такого нігде не бачив. Навіть у Галичині чимраз менше можна здибати ся з таким невільничим понижєнем самого себе.

Не можна бути знов нечемним. Треба віддати кождому честь, яка єму належить ся, не треба бути знов невільником-рабом — треба подбати про свою честь.

Те лаполізнитво се нічо иншого, як останок давного ярма, давної панцизняної неволі. Та та неволя вже минула. Нині нема рабів і панів — тож най пропадуть і давні зверхні ознаки рабства, бо инакше всі будуть з нами поводити ся як з рабами-невільниками.

Шануймо проте передусім самі себе, то і другі нас шанувати муть.

Тож, братя, покиньмо соромні старі звичаї, а набираймо товариської горожанської огляди, а в недоузві, дасть Бог, нарід цілком перемінить ся і стане з раба — невільника вільним чоловіком, якого пошанують і чужі. — *Я. К.*

— **Росийські далековиди.** Росийські штабовці після півторалітньої війни поволі зачинають довідувати ся, в що треба заосмотрити військо. Оттак недавно видав ген. Левєвич приказ, щоби кождий офіцер заосмотрив ся в далековиди. Щож, ліпше пізно як ніколи, тож приказ зустрів ся із загальним признанєм, аж ось із тими далековидами вийшла нова скандальна історія. Як доносить Matin, до манджурскої армії прийшов 25-тисячний транспорт далековидів, та там через них далеко не побачив із тої простої причини, що місто сєчок повсаджувано в них звичайніське скло шибових відпаків.

— **3 ким дружити ся?** Яка повинна бути жєнщина, аби була доброю жінкою? На се переважно питанє відповідає померший в молодім віці французский гуморист Максим Орель в книжці виданій недавно по єго смерті: Подружи ся з жєнщиною, котра є меншою від тебе. Не жени ся з такою, яка не потрафить сьміяти ся з цілого серця. Характер особи пізнає ся по роді єї сьміху. Не бери собі такої жінки, котрої сьміх вимушений. Жени ся лише з тою, котра цїнить гумор і сьміх, а кожду річ зуміє побачити з доброї сторони. Не винчай ся з дівчиною, котра все ганить, а свої приятельки злотно обмовляє в їх неприсутности. Гляди собі такої, яка все потрафить найти слова оборони людий обмовлюваних в їх неприсутности. Шукай жінки філософки. Коли йдеши з судженою до театру, не купивши перед тим білетів, то будь певний, що ти зробив добрий вибір, если она на вість, що весь партер випроданий, весело скаже: «Обійде ся, підемо на галєрию. Головно, аби ми добре бавили ся!» То чесна дівчина; щастє буде жити з такою подругою, що чує ся вдоволеною, если сидять зі своїм улюблєним на сїрім кінці, коли «перші місця» заняті. Не вжи ся з такою, котра має дивачні примхи т. зв. «доброго товариства». Молода дівчина, котра не жалує сьмішків для чужих а «злого гумору» для своїх, не сотворена до супружого житя. Коли приходиши відвідати вибранку свого серця, а она каже тобі ждати на себе пів години, то покинь єї. Колиж она вийде до тебе так, як стоїть, скоро і звичайно причєсавшись, в буденній суконці домашній, то се зух-дівчина, жени ся з нею, як ще до того она довго не оправдує ся, що не пристроїла ся. Если братя молоді дівчини прозивають сестру здібнілими іменами мужєскими, то жени ся з тою дівчиною, бо она буде «добрим товаришем». Без надуми винчай ся з дівчиною, котра набиває татови люльку і з надмірною печаливостію обходить свого батька. Щасливий отець, котрий має таку лобу доньку, і щасливий буде мужчина, котрий буде мати таку жінку.

Телеграми

з дня 17. липня.

Кольонія. Koeln. Ztg. доносить з Танґеру, що Іспанія прийняла запросини на конференцію в марокканській справі.

Лондон. Daily Chronicle доносить, що 30 моряків з «Потемкіна», котрі повернули до Росії, сейчас розстріляно.

Токіо. Бюро Райтера доносить, що Японці заняли полудневу частину Сахаліна. 80 Росиян попало в полон, а 4 полеві гармати дістали ся Японцям в руки. Японці втратили 70 жовнів, а Росияни 160.

Париж. Перський шах приїхав ту з Віттель.

Colosseum в пасажі Германів

при ул. Соляній у Львові.
від 16. до 1. липня 1905.

Нова сензаційна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлено. В неділі і свята 2 представлення о 4. год. попол. і о 8. год. вечером, Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвіка ч. 9. З купленим білетом на фотелі, льожі, і рядні крісла можна їхати даром на представлено омнібусами Кольосою, які ждуть коло Віденської Каварні.

Композиції Ярославенка на фортеп'яні

«ЛЮБОЩІ»

вальці по К 1-50

І-ший Народний Марш

по К 1-00

продають ся по всіх книгарнях у Львові і в Перемишлі, в Станиславові у Штавадхера, в Чернівцях у Пардінського і в Коломиї у Оренштайна (6—10)

ЗАЛІЩИЦКІ

славні по цілім світі

априкози (морелі), вибрані, свіжо зірвані по 4 К 50 с.

іспанські вишні, вибрані, запопадливо упаковані по 3 К 70 с.

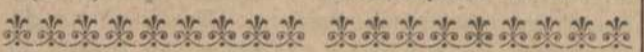
оплатно за посліплатою висилають

Д. і С. Векерт

власителі саду

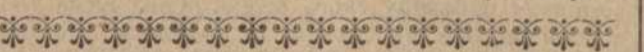
(2—4)

в Заліщинах № 2.

Книгарня Наукового Товариства ім. Шевченка

у Львові (ул. Театральна ч. 1) повідомляє, що має на складі отсі новини: II том «Історії України-Руси» Грушівського, II вид. брош. 7-50 К, опр. в полотно 8-90 К, опр. в півшкірок 10 К, Лепкого «В горах» гарно оправні по 2 К, «За красою», альманах в честь Кобилянської, брош. 3 К, опр. 4 К. — При замовленю оправлених книжок просимо подавати, якої краски має бути справа.

Важке для інтересованих.

По цінах наймирнїших і найліпшої якості продаємо і доставляємо всі матеріали як також фабричні вироби потрібні до будови. В заступстві доставляємо до будови печні кафлевих або камінячких «побільшувач теплас».

Кредитова Спілка будівничих
ул. Третього Мая ч. 7. у Львові.

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

стоваришене зар. з обмеженою порукою у Львові (Ринок ч. 10)

пріймає вкладки до опроцентовані на 4 прц. і оплачує за вкладників податок рентовий; для ощадження коштів посліжки можна прислати гроші чеками Шведиці поштової; вкладати може кождий, навіть і нечлени; на жадане звертає ся вкладку кождого часу, навіть без відповідження (за есконтом).

ПОЗИЧКИ уділяє «Дністер» своїм членам на 6 прц. сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах 1/2-річних вносить рата амортизаційна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотечки або доброй поруки.

На парцеляцію і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до «Дністра».

Членами можуть бути тільки члени обезпечені в «Дністрі».

Чистий зиск розділяє ся межі членів яко двіденди від уділів і на добродійні цілі. — Дотепер уділів «Дністер» на церкви, бурсы, школи і т. д. 31.738 К.

Стан фондів Товар. кредитов. «Дністер» 31/12 1904

Вкладки:	1,783,673 К.
Уділи членів:	133,117 К.
Ф. резервовий і ин.:	26,576 К.
Позички уділені:	1,616,402 К.
Цінні папери:	123,627 К.
Льокації:	169,456 К.
На рах. біжучим:	81,968 К.

Всі календарі і часописи можна набувати в «Сокольському Базарі».

Розклад залізничних поїздів від 1. мая 1905. (Час середно-європейський).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець):	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець):
6:00	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Хирова	6:15	до Іцкан, Яс, Потутор, Керезмезе, Чорткова
6:10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломпо 1/6—30/6 вкл. в нед. і свята), Керезмезе	6:30	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Гусятина
7:30	з Рави рускої, Сокала	7:30	до Лавочного, Пешту, Калуша, Борислава
7:20	з Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів	8:55	до Яворова
7:29	з Лавочного, Пешту, Борислава, Калуша	8:25	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги,
7:50	з Рави рускої, Сокала	8:35	до Кракова, Відня, Праги, Освєнцима
8:05	з Станиславова, Жидачева	9:00	до Самбора, Хирова, Івонича, Н. Санча,
8:15	з Самбора, М. Ляборча, Сянока, Хирова	10:55	до Іцкан, Калуша, Потутор
8:18	з Яворова	9:20	до Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів, Делятина, Заліщик
8:50	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги	11:10	до Белзця, Сокала, Любачева
11:45	з Ярослава, Стрия, Борислава	2:00	посп. до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Кошичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
10:35	з Рашева, Лавочного, Калуша, Любачева	2:40	посп. Іцкан, Потутор, Калуша, Чорткова, Керезмезе
11:05	з Коломпо, Жидачева, Потутор, Керезмезе	2:50	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги
11:55	з Підволочиск, Гусятина, Кошичинець, Козови	2:55	до Лавочного, Дрогобича, Калуша
1:30	посп. з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Н. Санча	4:10	до Рашева, Любачева, Хирова
1:40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Кін-з Самбора, Ясла, Сянока, Івонича	4:20	до Самбора, Хирова, Сянока
11:50	посп. з Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів, Грималова, Гусятина, Кошичинець, Козови	5:58	до Яворова
3:45	з Стрия, Тухлі (12/6—30/6), Сколього (1/6—30/6)	5:50	до Коломпо, Жидачева, Керезмезе (1/6—30/6)
4:32	з Яворова	6:35	до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги,
5:00	з Сокала, Белзця, Любачева	6:25	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5:25	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Освєнцима	7:30	до Рави рускої
5:45	з Іцкан, Жидачова, Калуша, Новоселиці	9:00	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів
8:40	посп. з Кракова, Відня, Берліна, Праги, Івонича	10:05	до Перемишля (1/6—30/6 вкл.), Хирова, Івонича
9:10	з Іцкан, Чорткова, Потутор, Керезмезе	10:40	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9:50	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги	10:55	до Самбора, Хирова, Закопаного
9:20	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла	11:00	до Кракова, Відня, Вроцлава, Варшави
10:20	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Кошичинець, Заліщик, Скали, Івана пустога, Гусятина	11:05	до Підволочиск
10:50	з Лавочного, Пешту, Калуша, Борислава	11:10	Івана п., Скали, Гусятина, Потутор
12:20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	11:10	до Стрия, Дрогобича, Борислава
2:31	посп. з Кракова, Берліна, Варшави, Відня, Праги на дворець „Підзамче“	12:45	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги
7:00	з Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів	2:51	посп. до Іцкан, Керезмезе (від 1/6—30/6), Калуша
2:15	посп. з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів,	4:15	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берліна, Праги,
5:15	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Заліщик, Потутор, Івана пустога, Скали, Гусятина, Грималова		з двірця „Підзамче“
10:02	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Кошичинець, Чорткова, Заліщик, Івана п., Скали, Гусятина	6:43	до Підволочиск, Бродів, Київ, Одеси, Гусятина
		11:15	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Потутор
		2:13	посп. Підволочиск, Бродів, Київ, Одеси, Гусятина
		9:21	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович від 14/5 вкл. 10/9 6:50, 7:50 рано, 9:55 передпол. (тільки в неділі і римо-кат. свята), 1:46 попол. (тільки в неділі і р.-кат. свята); 3:05, 4:16, 5:00 попол., 7:41, 8:55 вечером.
з Янова 8:18 рано, 1:15, попол. (від 1/5 до 30/9 вкл.), 4:32 попол., 8:45 вечером (від 14/5 до 10/9 вкл.) і 9:25 вечером (від 14/5 до 10/9 тільки що неділі і свята).
зі Ширця 10:10 вечер (від 1/6 до 10/9 вкл. в неділі і свята).
з Любіня 10:10 вечером (від 14/5 до 10/9 вкл. що неділі і свята).

Відходять з головного двірця:

до Брухович (від 14/5 до 10/9 вкл. 5:50 рано, 8:20 рано (тільки що неділі і свята р.-кат.); 12:30 попол. (тільки що неділі і свята р.-кат.), 2:10, 3:20 попол. 6:10, 7:30 і 7:55 веч.).
до Рави рускої 11:15 в поч. кождої неділі.
до Янова 6:55 рано, 9:15 передпол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1:35 попол. (від 14/5 до 10/9 вкл. в неділі і свята), 3:08 попол. (від 14/5 до 30/9 вкл.) і 5:58 пополудни.
до Ширця 1:55 попол. (від 1/6 до 10/9 вкл. в неділі і свята) до Любіня в ед. 2:15 попол. (14/5 до 10/9 вкл. в неділі і свята).

ЗАМІТКА: Час середно-європейський різнисть ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12. год. 36 мн. часу львівського. — Нічні години від 6. вечер до 5:59 рано обведено рамками. — Звичайні білети Ізди як і всіякі інші білети, розкладні провідники, розклади Ізди і т. п. можна набувати в містовім бюрі ц. к. держ. залізниц, Пасаж Гавсмана ч. 9.